

SØG LÆRDOM GENNEM TRO

Ældste David A. Bednar

De Tolv Apostles Kvorum

Tale til religionsundervisere i CES • 3. februar 2006 • Jordans religionsinstitut

Jeg vil gerne udtrykke min kærlighed til jer og min taknemlighed til brødrene for den retskafne indflydelse, I har på Kirkens unge verden over. Tak fordi I velsigner og styrker den kommende generation.

Jeg beder om, at Helligånden vil velsigne og opbygge os denne særlige stund, vi har sammen.

Supplerende principper: Forkynd ved Ånden, og lær ved tro

Vi opfordres gentagne gange i skrifterne til at forkynde evangeliets sandheder ved Åndens kraft (se L&P 50:14). Jeg tror, at størstedelen af os forældre og lærere i Kirken er opmærksomme på dette princip og generelt bestræber os på at bruge det. Dette princip er meget vigtigt, men det er kun ét element af et meget større åndeligt mønster. Vi får også ofte at vide, at vi skal stræbe efter at lære ved tro (se L&P 88:118). *At forkynde ved Ånden og lære ved tro* er supplerende principper, som vi bør søge at forstå og anvende samtidig og konsekvent.

Jeg tror, at vi lægger meget mere vægt på og ved meget mere om en leder, der underviser ved Ånden, end vi gør om en elev, der lærer ved tro. Principperne og processerne for både det at undervise og lære er helt klart vigtige åndeligt set. Men når vi ser mod fremtiden og venter en endnu mere forvirret og kaotisk verden end den, vi lever i, tror jeg, at det vil være afgørende for os alle at øge vores evne til at lære ved tro. Rent personligt, i vores familie og i Kirken kan og vil vi blive velsignet med åndelig styrke, vejledning og beskyttelse, når vi i tro søger at opnå og anvende åndelig kundskab.

Nefi lærer os, at »når et menneske taler ved Helligåndens kraft, overfører Helligåndens kraft det til menneskenes børns hjerte« (2 Ne 33:1). Læg mærke til, hvordan Ånden bringer budskabet *til*, men ikke nødvendigvis *ind* i hjertet. En lærer kan

forklare, vise, overbevise og bære vidnesbyrd med stor åndelig kraft og effektivitet. Men i sidste ende trænger budskabets indhold og Helligåndens vidnesbyrd kun ind til hjertet, hvis modtageren lader dem gøre det.

Søskende, at lære ved tro åbner vejen *til* hjertet. I aften vil vi fokusere på det ansvar, som vi hver især har for at søge lærdom ved tro. Vi vil også komme ind på dette principps betydning for os lærere.

Princip for handling: Tro på Herren Jesus Kristus

Apostlen Paulus definerede tro som det, der håbes på, og overbevisning om det, der ikke ses (se Hebr 11:1). Alma sagde, at tro ikke er fuldkommen tro, men at hvis vi har tro, »har [vi] håb om det, som ikke ses, men som er sandt« (Alma 32:21). Derudover lærer vi i *Forelæsninger om troen*, at tro er »det første princip i åbenbaret religion ... grundlaget for al retskaffenhed«, og det er også »princippet for handling hos alle intelligente væsener« (Joseph Smith, *Forelæsninger om troen*, 1:1, 9).

Disse lærdomme fra Paulus og Alma og fra *Forelæsninger om troen* fremhæver tre grundelementer for tro: (1) tro som *forvisning* om det, man håber, som er sandt, (2) tro som *klarhed* om det, som ikke kan ses, og (3) tro på princippet om *handling* hos alle intelligente væsener. Jeg beskriver disse tre bestanddele af tro på Frelseren ved på samme tid at se på fremtiden, på fortiden og ved at handle i nuet.

Tro som forvisning om ting, der håbes for, ser fremad. Denne forvisning baseres på korrekt forståelse af og tillid til Gud og sætter os i stand til at »trænge [os] frem« (2 Ne 31:20) til uvisse og ofte udfordrende situationer i Frelserens tjeneste. For eksempel stolede Nephi på præcis denne type fremtidsrettet åndelig forvisning, da han vendte tilbage til Jerusalem for at hente bronzepladerne »uden på forhånd at vide, hvad [han] skulle gøre. Alligevel gik [han] af sted« (1 Ne 4:6-7).

Tro på Kristus hænger uvægerligt sammen med og fører til håb på Kristus for vores forløsning og ophøjelse. Og forvisning og håb gør det muligt for os at gå i kanten af lyset og tage nogle få skridt ud i mørket, fordi vi forventer og har tillid til, at lyset vil flytte sig og oplyse vejen (se Boyd K. Packer, »Herrens lys«, *Den danske Stjerne*, juli 1983, s. 26). Kombinationen af forvisning og håb iværksætter handling i nuet.

Tro, som er det, man håber på og ikke ser, ser tilbage i tiden og bekræfter vores tillid til Gud og vores tillid til, at det, som ikke kan ses, er sandt. Vi træder ud i mørket med forvisning og håb, og vi opnår klarhed og bekræftelse derpå, fordi lyset faktisk har flyttet sig og givet os det lys, vi havde behov for. Det vidnesbyrd, vi har opnået efter prøven af vores tro (se Ether 12:6), er en klarhed, som øger og styrker vores forvisning.

Forvisning, handling og klarhed påvirker konstant hinanden. Denne spiral er som en ring, og spiralen udvider sig og bliver bredere i opadgående retning. Disse tre elementer af tro – forvisning, handling og klarhed – står ikke alene og adskilt, men de hænger sammen og er kontinuerlige og opadgående. Og den tro, som nærer denne fortsatte proces, udvikler sig og ændrer sig. Når vi atter vender os og ser fremad mod en usikker fremtid, fører forvisning til handling og giver klarhed, som så øger forvisningen. Vores selvtilid øges, linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der.

Vi har et tydeligt eksempel på vekselvirkningen mellem forvisning, handling og klarhed hos Israels børn, som transporterede pagtens ark under Josvas ledelse (se Jos 3:7-11). Tænk på, hvordan israelitterne kom til Jordanfloden og blev lovet, at vandet ville dele sig eller »stå som en vold« (Jos 3:13), og at de ville kunne gå over på tør grund. Interessant nok delte vandet sig ikke, mens Israels børn stod på flodbredden og ventede på, at der skulle ske noget, men de fik våde fødder, inden vandet delte sig. Israelitternes tro viste sig derved, at de gik ud i vandet, *før* det delte sig. De trådte ud i Jordanfloden med forvisning om de ting, som de håbede ville ske i fremtiden. Da israelitterne gik fremad, delte vandet sig, og da de gik på den tørre jord, så de sig tilbage og så klarheden i ting, som ikke kunne ses. I dette tilfælde førte forvisning til handling og dernæst til klarhed om ting, som ikke ses, men som er sande.

Virkelig tro fokuserer på Herren Jesus Kristus og fører altid til handling. Der berettes om tro som handlingsprincip mange steder i skriften, som vi alle kender:

»For tro uden gerninger er lige så død som et legeme uden åndedræt« (Jak 2:26; fremhævelse tilføjet).

»Men vær ordets *gørere*, ikke blot dets hørere« (Jak 1:22; fremhævelse tilføjet).

»Men se, hvis I vil vågne op og vække jeres evner til et *forsøg med mine ord* og udøve den mindste smule tro« (Alma 32:27; fremhævelse tilføjet).

Og det er tro som handlingsprincip, der er så central for læreprocessen og for at anvende åndelig sandhed.

Lær ved tro: At handle eller at være genstand for handling

Hvordan hænger tro som handlingsprincip hos alle intelligente væsener sammen med at lære om evangeliet? Og hvad vil det sige at søge lærdom ved tro?

I den storslåede fordeling af alle Guds skabninger er der handlinger, der skal udføres, og ting, der skal være genstand for handling (se 2 Ne 2:13-14). Som vor himmelske Faders sønner og døtre er vi blevet velsignet med handlefrihed – evnen og kraften til selvstændig handling. Eftersom vi har handlefrihed, er vi individer, som handler, og vi skal hovedsageligt handle og ikke kun være genstand for handling, især når vi søger at opnå og anvende åndelig kundskab.

At lære ved tro og af erfaring er to af de centrale begreber i Faderens plan for lykke. Frelseren bevarede handlefriheden i kraft af forsoningen og gjorde det muligt for os at handle og lære ved tro. Lucifers oprør mod planen var et forsøg på at ødelægge menneskets handlefrihed, og han havde til hensigt, at vi som elever kun skulle være genstand for handling.

Tænk over dette spørgsmål, som vor himmelske Fader stillede Adam i Edens have: »Hvor er du?« (1 Mos 3:9). Faderen vidste tydeligvis, hvor Adam skjulte sig, men stillede ikke desto mindre spørgsmålet. Hvorfor? En vis og kærlig Fader gjorde det muligt for sit barn at handle i læreprocessen og ikke kun blive handlet i forhold til. Der var ingen envejsbelæring af et ulydigt barn, som mange af os måske kunne være tilbøjelige til at gøre. Men Faderen hjalp Adam som elev til at handle selvstændigt og på behørig vis udøve sin handlefrihed.

Tænk på, hvordan Nefi ønskede at kende de ting, som hans far Lehi havde set i åbenbaringen om livets træ. Interessant nok begynder Herrens Ånd sin undervisning af Nefi ved at spørge: »Se, hvad

ønsker du?» (1 Nephi 11:2). Ånden vidste tydeligvis, hvad Nefi ønskede. Men hvorfor så spørge? Helligånden hjalp Nefi til at handle i læreprocessen og ikke kun være genstand for handling. (Jeg vil senere opfordre jer til at studere kapitel 1-14 i Første Nephi og lægge mærke til, hvordan Ånden både stiller spørgsmål og opfordrer Nefi til at »se« som aktive led i læreprocessen).

Af disse eksempler ser vi, at alle vi, som tilegner os lærdom, skal handle og være ordets gørere og ikke kun dets hørere, som er genstand for handling. Handler I og jeg, og søger vi lærdom ved tro, eller venter vi at være genstand for handling? Handler og søger vores elever at lære ved tro, eller venter de på at være genstand for handling? Opfordrer og hjælper I og jeg dem, som vi tjener, til at søge lærdom ved tro? I og jeg og vore elever bør ivrigt bede, søge og banke på (se 3 Ne 14:7).

En elev, der bruger sin handlefrihed ved at handle i overensstemmelse med de korrekte principper, åbner sit hjerte for Helligånden og indbyder hans belærende, bevidnende kraft og bekræftende vidnesbyrd. At lære ved tro kræver åndelig, mental og fysisk udøvelse og ikke kun passiv modtagelse. Det er gennem oprigtigheden og pålideligheden i vores trosinspirede handling, at vi viser vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus, at vi er villige til at lære og modtage belæring af Helligånden. Således involverer lærdom ved tro udøvelse af handlefrihed til at handle efter forvisningen om det, vi håber, og åbner for det, der ikke ses, fra den eneste sande læremester, Herrens Ånd.

Tænk på, hvordan missionærene hjælper undersøgerne til at lære ved tro. At indgå og holde åndelige forpligtelser, såsom at studere og bede om Mormons Bog, komme til kirkemøderne og holde budene, kræver, at undersøgeren udøver tro for at handle. En af missionærens grundlæggende roller er at hjælpe undersøgeren til at indgå og holde visse forpligtelser: At handle og lære ved tro. Selv om undervisning, formaning og forklaringer er vigtige, kan de aldrig tilvejebringe undersøgeren et vidnesbyrd om det gengivne evangelium. Undersøgerens tro alene iværksætter handling og åbner vejen til hjertet, så Helligånden kan levere sit bekræftende vidnesbyrd. Missionærene skal selvfølgelig lære at undervise med Åndens kraft. Men missionærernes ansvar for at hjælpe undersøgerne med at lære ved tro er lige så vigtigt.

Den lærdom, jeg beskriver, rækker langt videre end erkendelse og bibeholdelse og erindring af oplysninger. Den form for lærdom, som jeg taler om, får os til at aflægge det naturlige menneske (se Mosi 3:19), den bevirker en forandring i hjertet (se Mosi 5:2) og omvender til Herren og til aldrig at falde fra (se Alma 23:6). At lære ved tro kræver både »hjertet og et villigt sind« (L&P 64:34). Lærdom ved tro er et resultat af, at Helligånden har bragt Guds ords kraft både til og ind i hjertet. Lærdom ved tro kan ikke overføres fra en lærer til elev via en lektion, demonstration eller et eksperiment, men eleven må udøve tro og handle for selv at opnå kundskab.

Den unge dreng, Joseph Smith, forstod instinktivt, hvad det ville sige at søge lærdom ved tro. En af de bedst kendte hændelser i Joseph Smiths liv var, da han læste versene om bøn i Jakobs Bog i Det Nye Testamente (se Jak 1:5-6). Dette skriftsted fik Joseph til at gå ud i en lund ved sit hjem og bede og søge åndelig kundskab. Læg mærke til de spørgsmål, Joseph havde udtænkt og følt i hjertet, og som han tog med ud i lunden. Han havde tydeligvis forberedt sig på at »bede i tro« (Jak 1:6) og på at handle.

»Midt i denne krig på ord og tumult af forskellige meninger sagde jeg ofte til mig selv: Hvad kan man stille op? Hvilket af alle disse samfund er det rigtige, eller er de alle sammen forkerte? Om et af dem er rigtigt, hvilket er det da? Og hvorledes kan jeg finde ud af det? ...

Mit formål med at gå ud og adspørge Herren var at få at vide, hvilken af alle sekterne der havde ret, så jeg kunne vide, hvilken en jeg skulle slutte mig til. Så snart jeg havde fattet mig, så jeg var i stand til at tale, spurgte jeg derfor personer, som stod oven over mig i lyset, hvilken af alle sekterne, der havde ret ... og hvilken jeg skulle slutte mig til« (JS-H 1:10, 18).

Læg mærke til, at Josephs spørgsmål ikke kun fokuserede på det, som han havde brug for at vide, men også på det som han burde gøre. Og hans allerførste spørgsmål drejede sig om handling, og hvad der skulle *gøres!* Han bad ikke blot: Hvilken kirke er sand? Han spurgte, hvilken kirke han skulle slutte sig til. Joseph tog ud i lunden for at lære ved tro. Han var fast besluttet på at handle.

Ansvar for at lære ved tro og anvende den åndelige sandhed påhviler i sidste ende os selv. Dette bliver et stadig mere alvorligt og vigtigt ansvar i den verden, vi

lever og vil leve i. Hvad, hvordan og hvornår vi lærer støttes af – men afhænger ikke af – en lærer, en fremlæggelsesmetode eller et særligt emne eller undervisningsformat.

En af de store udfordringer i jordelivet er i høj grad at søge lærdom ved tro. Profeten Joseph Smith opsummerer bedst denne læreproces og resultaterne deraf, som jeg søger at beskrive. Joseph belærte som svar på et spørgsmål fra De Tolv Apostle: »Den bedste måde at opnå sandhed og visdom på er ikke at finde svaret i bøgerne, men at henvende sig til Gud i bøn og modtage guddommelig belæring« (*History of the Church*, 4:425).

Ved en anden lejlighed forklarede profeten Joseph, »at læse om andres oplevelser og erfaringer eller de til dem givne åbenbaringer kan aldrig give os et omfattende indblik i vor stilling og vort sande forhold til Gud« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 390).

Følgevirkninger for os som lærere

Sandhederne i forbindelse med at lære ved tro, som vi har drøftet indtil videre, har vidtrækkende følgevirkninger for os som lærere. Lad os nu sammen tænke over tre af disse følgevirkninger.

1. Følgevirkning. Helligånden er den eneste sande lærer.

Helligånden er Guddommens tredje medlem, og han er *læreren* og vidnet om al sandhed. Ældste James E. Talmage har forklaret:

»Den Helligånds gerning og virksomhed blandt menneskene beskrives i skriften. Han er en lærer, sendt af Faderen; og for dem, som er berettiget til hans belæring, åbenbarer han alt, hvad der er nødvendigt til sjælens fremskridt« (*Trosartiklerne*, 1976, s. 154).

Vi bør altid huske, at Helligånden er den lærer, som under den rette indbydelse kan trænge ind i en elevs hjerte. I og jeg har ansvar for at undervise i evangeliet ved Ånden, Talsmanden, som forudsætning for at lære ved tro, hvilket kun kan opnås ved og gennem Helligånden (se L&P 50:14). I denne henseende minder I og jeg meget om de lange, tynde glastråde, der bruges til at lave fiberoptiske kabler, hvorigenem lyssignaler transmitteres over meget lange afstande. Ligesom glasset i disse kabler skal være rent for at lede lyset effektivt, bør vi blive og forblive værdige ledere, hvorigenem Herrens Ånd kan virke.

Søskende, i vores tjeneste bør vi huske nøje på, at vi er ledningsrør og kanaler; vi er ikke lyset. »For det er ikke jer, der taler, men det er jeres faders ånd, som taler gennem jer« (Matt 10:20). Det handler aldrig om mig, og handler aldrig om jer. Hvad I eller jeg måtte gøre som lærer, der bevidst eller med overlæg tiltrækker sig opmærksomhed – i de budskaber vi fremlægger, i vores metoder eller i vores personlige adfærd – er en form for præstelist, der hindrer Helligåndens effektivitet i undervisningen. »... prædiker han det ved sandhedens Ånd eller på nogen anden måde? Og hvis det sker på nogen anden måde, er det ikke af Gud« (L&P 50:17-18).

2. Følgevirkning. Vi er mest effektive som lærere, når vi opmuntrer til at samle og muliggør lærdom ved tro.

Vi kender alle talemåden, at giver man en mand en fisk, har han mad til ét måltid. Men lærer man manden at fiske, har han mad til resten af livet. Som lærere i evangeliet skal hverken I eller jeg uddele fisk, men vores opgave er at hjælpe den enkelte til at »fiske« og blive åndeligt selvforsynende. Dette vigtige mål opnås bedst, når vi opmuntrer og gør det muligt for eleverne at handle i overensstemmelse med korrekte principper, når vi hjælper dem med at lære gennem handling. »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud« (Joh 7:17).

Læg mærke til denne underforståelse i praksis i Brigham Youngs råd til Junius F. Wells, da bror Wells blev kaldet i 1875 til at organisere Kirkens unge mænd:

»Ved jeres møder bør I begynde øverst på listen og kalde så mange medlemmer, som tiden tillader, til at bære vidnesbyrd, og ved næste møde begynde, hvor I sluttede og kalde andre, så alle deltager og venner sig til at rejse sig og sige noget. Mange tænker måske, at de ikke har noget vidnesbyrd at bære, men få dem til at rejse sig, og de vil erfare, at Herren vil hjælpe dem til at udtale mange sandheder, som de ikke har tænkt over før. Flere mennesker har fået et vidnesbyrd, når de har rejst sig og søgt at vidne, end mennesker, der har knælet ned og bedt om et« (i Junius F. Wells, »Historic Sketch of the YMMIA«, *Improvement Era*, juni 1925, s. 715).

Præsident Boyd K. Packer har givet lignende råd i vor tid:

»Hvis jeg blot kunne lære jer dette ene princip. At *bære* vidnesbyrd *giver* vidnesbyrd! Et eller andet sted i jeres søgen efter åndelig kundskab, er der dette »skridt i tro«, som filosofferne kalder det. Det er det øjeblik, hvor man er gået ud til kanten af lyset og træder ind i mørket for at opdage, at vejen er oplyst blot et skridt eller to forude. Som skriften siger: »Herren vogter på menneskets livsånd« (Ordsp 20:27).

Ét er at få et vidnesbyrd fra noget, man har læst, eller noget andre har sagt, og det er en nødvendig begyndelse. Men det er noget helt andet, når Ånden bekræfter i ens hjerte, at det, *du* har båret vidnesbyrd om, er sandt. Kan I ikke se, at det vil komme, når I fortæller om det? Giver man af det, man har, får man det igen, i større mål!« (*Den danske Stjerne*, juli 1983, s. 34).

Jeg har lagt mærke til et fælles træk hos de lærere, der har haft størst indflydelse på mit liv. De har hjulpet mig til at søge lærdom ved tro. De har nægtet at give mig lette svar på svære spørgsmål. De har faktisk overhovedet ikke givet mig noget svar. De har derimod vist vej og hjulpet mig med selv at finde svar. Jeg har bestemt ikke altid være begejstret for denne holdning, men erfaringen har sat mig i stand til at forstå, at man for det meste ikke husker et svar fra et andet menneske ret længe, hvis vi overhovedet husker det. Men et svar, som vi selv finder eller opnår ved udøvelse af tro, bliver for det meste hos os resten af livet. Det vigtigste, vi lærer i livet, erfares – det foræres ikke.

Den åndelige forståelse, som I og jeg er blevet velsignet med at modtage, og som er blevet bekræftet i vores hjerte som værende sande, kan ganske enkelt ikke videregives til et andet menneske. Vi er nødt til at betale prisen for flid og det at lære ved tro for at få vores »egen« personlige kundskab på dette område. Kun herved kan det, som forstanden ved, omdannes til det, der føles i hjertet. Kun herved kan man komme ud over stadiet at skulle stole på andres åndelige kundskab og erfaring og selv gøre krav på disse velsignelser. Kun herved kan vi være åndeligt beredte på det, der vil komme. Vi søger »visdomsord ... ved studium og også ved tro« (L&P 88:118).

3. Følgevirkning. En lærers tro styrkes, når han eller hun hjælper andre til at søge lærdom ved tro.

Helligånden, som kan »lære [os] alt og minde [os] om alt« (Joh 14:26), er ivrig efter at hjælpe os til at lære, når vi handler og udøver tro på Jesus Kristus. Denne guddommelige hjælp til at lære er interessant nok måske aldrig mere tydelig, end når vi underviser, enten hjemme eller i kirken. Som Paulus tydeliggjorde for romerne: »... du, som belærer andre, belærer du ikke dig selv?« (Rom 2:21; den engelske bibel).

Læg mærke til følgende vers fra Lære og Pagter om, hvordan flittig undervisning bringer himmelsk nåde og belæring.

»Og jeg giver *jer* den befaling, at I skal undervise hinanden i rigets lære.

Undervis I flittigt, så skal min nåde være med *jer*, så I mere fuldkomment kan blive undervist i teori, i princip, i lære, i evangeliets lov og i alt det, som vedrører Guds rige, og som er nødvendigt for *jer* at forstå« (L&P 88:77-78; fremhævelse tilføjet).

Tænk på, at de velsignelser, der beskrives i disse skriftsteder, er rettet specifikt til læreren: »Undervis ... flittigt, så skal min nåde være med *jer*« – så at I, læreren, kan belæres!

Det samme princip træder tydeligt frem i vers 122 i samme afsnit af Lære og Pagter:

»Udvælg en lærer blandt *jer*, og lad ikke alle være talsmænd på én gang, men lad én tale ad gangen, og lad alle lytte til hans ord, så at alle, når alle har talt, må være blevet opbygget af alle, og så enhver må have lige mulighed« (L&P 88:122).

Når alle taler, og når alle lytter på en værdig og ordentlig måde, opbygges alle. Den individuelle og fælles udøvelse af tro på Frelseren indbyder til Herrens Ånds belæring og styrke.

Søg lærdom ved tro: Et nyligt eksempel

I august sidste år blev vi alle velsignet med udfordringer fra Det Første Præsidentskab til at læse Mormons Bog inden udgangen af 2005. Da præsident Gordon B. Hinckley gav udfordringen, lovede han, at trofast overholdelse af dette enkle læseprogram i højere

grad ville bringe Herrens Ånd ind i vores hjem, en større beslutsomhed om at adlyde hans bud samt et stærkere vidnesbyrd om, at Guds Søn lever i vores liv (se »Et levende og ægte vidnesbyrd«, *Liahona*, aug. 2005, s. 6).

Læg mærke til, hvordan denne inspirerede udfordring er et klassisk eksempel på at lære ved tro. For det første er hverken I eller jeg blevet befalet eller presset til at læse, og det er ikke blevet krævet af os. Men vi er blevet opfordret til at udøve vores handlefrihed som frie mennesker og handle i overensstemmelse med de rette principper. Præsident Hinckley har som inspireret lærer opfordret os til at handle og ikke blot lade os blive handlet med. Til syvende og sidst måtte vi hver især beslutte, om og hvordan vi ville reagere på udfordringen, og om vi ville fuldføre opgaven.

For det andet opfordrede præsident Hinckley os hver især til at søge at lære ved tro, idet han gav os sin opfordring til at læse og handle. Der blev ikke uddelt nye læsematerialer til Kirkens medlemmer, og Kirken har ikke indført nogen yderligere lektioner, undervisning eller programmer. Vi havde alle et eksemplar af Mormons Bog, og en sti til vores hjerte åbnedes og blev bredere via udøvelse af vores tro på Frelseren, da vi tog Det Første Præsidentskabs udfordring op. Derved forberedte vi os til at modtage belæring fra den eneste sande læremester, Helligånden.

Jeg er i de senere uger blevet meget imponeret over så mange medlemmers vidnesbyrd om deres nylige

erfaringer med at læse Mormons Bog. Folk har lært vigtige og betimelige åndelige ting, deres liv er blevet forandret til det bedre, og de har modtaget de forjættede velsignelser. Mormons Bog, et villigt hjerte og Helligånden – så enkelt er det faktisk. Min og mine brøders tro er blevet styrket ved at tage præsident Hinckleys udfordring op, og når vi har set så mange af jer handle og lære ved tro.

Som jeg sagde tidligere, har vi hver især ansvar for at lære ved tro, og denne pligt vil blive mere og mere vigtig, efterhånden som den verden, vi lever i, bliver mere forvirret og plaget. At lære ved tro er afgørende for vores personlige, åndelige udvikling og for Kirkens vækst i disse sidste dage. Må vi hver især hungre og tørste efter retfærdighed og blive fyldt med Helligånden (se 3 Ne 12:6), så vi kan søge at lære ved tro.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, vor evige Faders Enbårne Søn. Han er vores Frelser og Forløser. Jeg bærer vidnesbyrd om, at hvis vi lærer af ham, lytter til hans ord og vandrer i hans ånd i sagtomdighed (se L&P 19:23), vil vi blive velsignet med åndelig styrke, beskyttelse og fred.

Som Herrens tjener nedbeder jeg denne velsignelse over jer: At jeres ønske om og evne til at søge lærdom ved tro og på passende vis hjælpe andre til at søge lærdom ved tro vil vokse og blive større. Denne velsignelse vil være en kilde til store skatte af åndelig kundskab for jer personligt, i jeres liv og for dem, som I underviser og tjener. I Jesu Kristi hellige navn. Amen.